

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita Magni Servi Dei P. Julii Mancinelli Societatis Jesu

Cellesi, Jacopo

Oeniponti, 1677

VI. Magnanimitas, conformitas cum divina voluntate.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42734

Amore re-
gulæ ma-
dido in in-
dusio accu-
bat & dor-
mit.

ma defecerat, cùm ire cubitum pararet, noluit id sibi detrahere, ne in regulam peccaret prohibentem dormire absque indusio. Et iste erat perpetuus ejus in itineribus stylus, tamen si sudoribus & pluviis fuisset probè perplutus. Verùm in præsentiarum tanto illi impedimento fuit in capessendo somno post tam longam defatigationem, ut volenti colligere vires, & prosequi iter in bonum animarum, crediderit necessarium illo se exuere, & prudenter cogitare potuerit, eo in casu regulam non obligare; verùm sicut studioso observatori, qualis ipse erat, hoc suavior & dulcior evadit observantia, quanto est rigidior, expertus est bonus Pater Julius, hoc majorem inquietudinem ac difficultatem in quærendo somno post indusij depositionem, quam si illud calefactu corporis exsiccandum retinuisset. Vnde cum nulla ratione captare somnum potuisset, ac crederet commisisse errorem planè decumanum, resumpsit illud ipsum indusium, quòd cum præterquam quòd humidum etiam morâ in frigidâisset, cui libet prudenti rerum æstimatori expendendum relinquo, quam suavem illi conciliaverit soporem. Ita servi Dei per commendabilem sui vincendi excessum aliorum debilitati pudendam opprobrant oscitantiam.

C A P U T VI.

Magnanimitas, Conformitas cum divina Voluntate.

HAËtenus vidimus generositatem animi Patris Julij in suscipiendis spontaneis pœnis, in quibus quantumvis asperis & difficilibus, semper tamen reperitur illud solatij, quod affert secum, genio posse obsequi, & sibi litari. Nunc inspiciamus ejus non solum æquaminatam, & toleran-

tolerantiam, verum & jucundam alacritatem in sufferendis illis casibus, qui contra ejus voluntatem, & sine ejus electione evenerunt, & consequenter difficiliore tolerati sunt, & certius nobis argumentum præbent solidæ & probè fundatæ virtutis. De rupturâ ossis, quod axillam cum pectore connectit, de quo in hujus libri capite tertio loquebamur, à Diabolo ipsi procurata in itinere Sanseverino, ita generosum se & magnanimum exhibuit Pater Julius, ut ne quidem ex equo ejus causâ descenderit, nec ei medicinam applicaverit, sacrificium minimè omiserit, etsi mense integro utri brachio uno duntaxat cogeret, nec siverit se induci unquam ullis precibus, ut se lectulo committeret; quasi nihil mali ipsi contigisset, confecit itinera omnia, quæ missio requirebat. Dixit pro concione more suo, dolore ipsum identidem excruciante per ipsos quinquaginta & amplius dies; sub noctem potissimum, cum se exueret; & manè, cum se indueret, recrudescente magis, quam unquam aliàs. Et quamvis superior ordinaverit, ut frattum unus eum manè & noctu adjuvaret, Deo tamen permitte ille ordo non fuit mandatus executioni, Pater autem Julius gavissus est in sinum, & tacuit tanquam de optima patiendi occasione sibi oblatâ. De novo ipsi aliquando ruptura hæc reduplicata est, cum ad evitandum grave vitæ periculum ipsi ex equo desiliendum fuit, & illud ipsum brachium violentè ad terram allisit. Nec tunc quidem illi tanti erat, ut curam adhibendam duceret; mox iterum conscenso equo profecutus iter cum sociis, qui omninò volebant, ut curaret sibi aperiri venam, & aliquid sanguinis emitteret, qui in ejusmodi subitis casibus, & terroribus facillè mutationi in pejus esse obnoxius solet.

Illius acerbiter doloris auxit non mediocriter domestica cujusdam prælati familiaritas, cui in illa missione cohabitandum fuit. Hic per quindecim ipsos dies, quoties

Y

cum

fuerit in
his, quæ
contra ves
luntatem
evenere.

ex quibus
in sinu
ex equo
desiliendum
fuit.

In se ve
ficiendo &
exuendo
summos
experitur
dolores.

Ruptura
recruduit,
cum ex
equo desili
endum
fuit.

Prælati
parti of
fensa in
nixus ex
auget do
lores, uti &
Chirurgus.

Mula pro-
cubuit in
flumine. P.
Julij peri-
culum.

cum illo ambulabat, aut per scalas descendebat, semper illi brachio se applicans superincumbebat eo doloris sensu, qui spasmum efficeret, absque eo, ut Pater Julius vel verbulo, vel alio ullo signo se proderet. Denique cum adverteret Chirurgum, os illud non rectè illocatum esse, voluit illud de novo emovere, ut ritè posset in sedem suam remitti. Et Pater Julius libenter assensus id doloris pertulit, qui ipsi tormenta Martyrum, quæ passi sunt amore Jesu, facile potuerit in memoriam revocare. Cum alias flumen trajiceret, mula ejus procubuit in sabulo, & incubuit tibiz Patris Julij, & cum niteretur surgere, pressit ipsius tibiam graviter altero genu nixa; tibia non est fracta, quòd subtus arenam haberet cessilem; verùm dolor fuit planè summus durans in plures septimanas, nihilominus mox ille se remisit in mulam, ne quidem inspectâ læsâ parte, nisi post quadraginta primùm annos casu advertit os tibiz in illo loco esse debilius, & non nihil fugiens cum pelle superinductâ. Sæpius cecidit in magna flumina, & in ipsum mare, ut vix evaserit, etsi peritissimus natandi. Nihilominus periculo defunctus, quo durante summa cum pace & tranquillitate animi se præparabat ad mortem, statim absque reparatu virium profecurus est iter, ac si nihil ipsi contigisset. Sæpius per itinera equi petebant ipsum calce, & semel maxime adjuncturam pedis cum tibia in osse tali: dolor erat acerrim⁹, quia tamen non omninò intolerabilis, non magnopere eum curavit, solum stuppâ læsum locum obligavit, ut calidum foveret, cum autem dolor & periculum augeter, superiori aperuit, & hic jussit Chirurgum moneri, id quòd infirmarius quamvis ter communitus vel neglexit, vel oblitus est. Propter quod Pater Julius existimans Dei voluntatem esse se pati, libentissimè per tres menses, quibus duravit, eum dolorem absque ullo remedio pertulit.

Porto

Porro jam supra vidimus per duodecim omnino annos ipsi comestionem ciborum, quæ aliis voluptati & sustentationi est, valde pænosam, & difficilem fuisse ex defluxione gingivas acerbante, & dentes inficiente, ut quod ipse semper non solum summa cum animi tranquillitate, verum etiam cum & propterea opus esset pane molli absque cortice, & quasi tantum medulla, & triclinij præfecto ea cura demandata fuisset, isto immemori, vel non multum curante, nihil unquam de eo conqueri est visus vel auditus, omnia ejus invictam patientiâ & ruminante, & concoquente. Ponebat in lucro quamvis occasionem patiendi; sic & muscæ, & alia permolesta animalcula maximè tempore liturgiæ & officij divini illi erant gaudio, nec ea depellebat, utpote, qui studiosè caveret, ne quid ipsi commodi vel lucri decederet. Et est res planè admirabilis, & à pluribus observata tanquam singularis divinæ voluntatis dispositio ad obsecundandum genio patiendi Patris Julij, ad experiendum ejus invictam patientiam, quod, tametsi apud nos summa caritas potissimum erga infirmos & debiles exhiberi consuescat, Pater Julius nihilominus haberet in hoc occasione quàm multas, & magnas approbandi mundo suam heroicam virtutem (prout etiam in vita Beati Aloysij legere est) potissimum autem in ultima sua ægritudine, sicut diximus: Et quod plus est etiam à superioribus, quorum officium exauget caritatis obligationem, sic, ut in iis potius evadat justitia, quod alioquin caritas esset, & inter nos erga ægros se soleant tanquam Patres, & Matres gerere. Atque hinc est, quod in ejus morbis versus illum nunquam reperiatur sit, qui vel medicum, vel chirurgum advocaret; vel enim subordinati officiales post tot monitiones boni Patris Julij obliviscebantur, vel ejus morbis non credebant. Ex quo etiam sæpè fiebat, ut, qua parte equulus ejus coxendicem calce læserat, quoties illum conscendere, vel descendere

Comestio
aliis voluptati
P. Julij
quæ
difficilem

Animalcula
la aliis permolesta,
P. Julij
erant gaudio.

P. Julij aut
obliviscebantur, aut
ejus morbis non
credebant.

scendere oportuit, quod illi per frequens erat, si illum socij tantisper adjuvarent, semper coactus fuerit incredibilem pati sensus dolorem; cujus rei illi ignari cum omni celeritate prosequerentur iter, incurij, quomodocunque Pater Julius ipsos assequi contenderet, & cum cruciatu redire in gratiam festinaret.

Collocabant eum in cubiculis perincommodis.

Aliàs collocabant illum in conclavibus, quæ prius fuerant carceres. Et in collegio quodam nunquam poterat pro se obtinere cubioulum, nisi cum agrorum quispiam suum reliquisset, & tunc acquiescendum fuit in lecto, quem æger deseruerat. Et licet R. P. Provincialis tertium injunxisset illi rectori, ut ipsi assignaret cubiculum, iste ordo tamen, vel jussio non fuit executioni mandatus. Denique ipsi cubiculum cessit, in quo asservabatur granum, propter frigus ad habitandum inhabile, quod ipsi nervum digiti unius per tres annos obstupescit, & contractiorem reddidit. Ex propè inexplicabili hac Patris Julij patientia, qui in hoc casu nec doluit admodum, nec signum dedit amaritudinis, aut indignationis, unusquisque facillè de se specimen capiat repugnantia & difficultatis, quam in se sentiret in hujusmodi pugnis & conflictibus. Is loco tristitiæ capiebat gaudium & delectationem de manu Dei, gaudentis videre servos suos alacres ac festivos rebus in adversis, quas amore suo exantlant. Ad hunc modum scimus Sanctum Franciscum Borgiam percepisse gaudium singulare nocte, quadam è rigoribus nivium, quoniam sibi imaginabatur Christum Dominum hos facetiarum globulos de coelo in sinum jaculari, prout solet inter amicos alterno fieri joco.

Imperitia chirurgorum, & infirmario- rum.

Ita Pater Julius sapius sibi permisit aduri humeros ab imperitis infirmariis, qui ipsi imponebant cucurbitulas, adeò ut denique marcescerent ejus carnes; nec minima tamen vox ipsi excidit lamentantis in modum, ne dum ut

rem-
cens-

remedium euperet adhiberi. Eodem heroë animo supportavit fratris unius factum non parùm inficetum. Hic de mandato medici debebat ipsi lavare caput, frigore glaciatum, usus est is lixivio plus nimio forti, insuper & bulliente, ut & tunc ipsi creparet cuticula; & rimas ageret marcescente subtus pure. Sed nec hic quicquam vel dixit, vel fecit, quo impatientis animi proderetur indicium. Ejus amore Christi patiendi studium ac propensionem declarat quoque res, quam jam jam dicturus sum, Animabat is furem ad fortiter subeundam mortem ejus facinoribus debitam. Carnifex, qui luscus erat uno oculo, & parùm artis peritus, cùm hora producendi rei venisset, in obscuro carcere, id totus agebat, ut capistrum collo Patris Julij, versus quem & oculo, qui reliquus, & manu intentus erat, injiceret. Servus Dei lætissimus, si Deus illum dignum tali sorte justissimo suo judicio faceret, non propter delicta, sed amore ipsius, se accommodabat in actum recepturi saltem illam brevem tolerantiam, quã laqueum haberet collo insertum; verùm fuit illicium hoc ab amantissimo patre celesti, qui suo carissimo filio dulciaria monstrat, & postea revocat manum, ut hoc avidius desiderentur. Carnifex namque à circumstantibus admonitus errorem emendavit. Alia hujus magnanimi roboris in sustinendo ardua vidimus in libri primi capite undecimo specimina, ubi in conspectu præsentem sæpe mortem ex propinquo spectavit, quantumvis truculentis in formis, ac monstris formidolosus, nunquam tamen ille contremuit, aut animo cadebat, sed semper imperterritus, ac firmus in voluntate Dei animabat alios, qui in illis extremis sese deseruerant; Itaque ne sim plus æquo longior, nihil hic repetam.

Hoc solum pro coronide hujus capitis dixero. Quanto minus ille offensas, & contemptus ab aliis illatos agerebat, hoc magis Deum ad sui defensionem provocabat,

Dolor ex
bulliente
lixivio.

Parùm ab-
erat, qui
P. Julius,
innocenter
fune duce-
retur.

Deus vin-
dicat eos,
qui ipsi re-
linquunt
vindictam.

Y 3

qui

Pœna aver-
tentis de-
positum.

qui vindicat denique eos, qui illi relinquunt vindictam. Profectus ad nonnullam missionem reliquit depositum quoddam apud fidum, ut credebat, amicum. Fuit ab hoc impensum, ut non esset amplius recuperabile. Quâ de re ipse non mediocriter lamentabatur propter damnum pauperum, quorum bono destinabatur. Ecce autem Deus confestim illi homini permisit emori vaccas illâ pecuniâ cœmptras. Nec multo post unus filiorum interemit fratrem, per quod omnes ei fortunæ periire. Ejus pœnitentium quispiam per multos annos acceperat ab illo viginti quatuor nummos aureos, ut illos permutaret in monetam novam, quæ erat dos pauperis cujusdam puellæ; cum illis perfidus fugit Caëtam. Hanc fugam Pater Julius prævidit in spiritu, & amanter illum commonuit, verum nihil profecit, Vix Caëtam tenuit, cum incidit in morbum; Ingressus Xenodochium dedit dictam summam amicorum uni asservendam; hic eam illi justo Dei judicio, cum maxime opus haberet, negavit. Nec hoc satis divinæ Themidi; illic miserè oppetendum fuit.

Murmura-
tores de
Patre Julio
puniti.

Terni publicè de eo murmuraverant, distitantes ejus revelationes esse fatuas, & ipsum incidisse in amentiam; confestim fuere à Deo diversis morbis correpti. Primus, infamiæ auctor, feбри per quindecim dies, & doloribus stomachi duraturis vexatus; Alter defluxione capitis periculosa per complures dies conflictatus; Tertius plus cæteris reus acerbissimis ex pituita cruciatibus decendiali exercitus supplicio fuit. Hic denique resipuit, agnito errore adiit eum excusans se verbis, quantum potuit, submissis. Inde obtentâ sanitate palam sibi ignosci flagitavit humili esculo ejus pedibus impresso. Gravius manus Dei eos tetigit, qui ejus servum affligerant. Mihi satis est hæc pauca retulisse exempla terrendis improbis, animandis bonis. Illi ut timeant, isti ut confidant.

CAPVT